

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1008/2019
29.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Сође Павловић, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Иване Станковић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 1218/16 од 24.10.2018. године и Вишег суда у Нишу Кж1 115/19 од 23.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 29.10.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Иване Станковић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 1218/16 од 24.10.2018. године и Вишег суда у Нишу Кж1 115/19 од 23.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К 1218/16 од 24.10.2018. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру па је осуђен на казну затвора у трајању од једне године, коју ће издржати по правноснажности пресуде и у коју му се има урачунати време задржавања почев од 20.02.2016. године у 01,00 часова до 21.02.2016. године.

Одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА и јавног тужиоца ОЈТ у Нишу, Виши суд у Нишу је пресудом Кж1 115/19 од 23.04.2019. године, жалбу браниоца окривљеног делимично усвојио и преиначио првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљеног АА за кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од осам месеци, док је у преосталом делу жалбу браниоца окривљеног и жалбу јавног тужиоца ОЈТ у

Нишу, одбио као неосноване и првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА, адвокат Ивана Станковић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП јер радње које су наведене у изреци, не представљају радње извршења кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, јер вређање није елеменат бића кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим будући да је изменама Закона о јавном реду и миру који је ступио на снагу 05.02.2016. године и који је важио у тренутку извршења кривичног дела декриминализовано ометање службеног лица вређањем у смислу кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, већ представља радњу прекршаја из члана 22. истог закона.

Чланом 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, прописано је да ће се онај ко прети да ће напасти, покуша да нападне или нападне или на други начин омета службено лице надлежних органа из члана 2. овог закона у вршењу службене дужности, казнити затвором од шест месеци до две године, док је ставом 2. истог члана прописано да ће се учинилац, ако приликом извршења дела из става 1. овог члана, службеном лицу прети употребом оружја или се маши за оружје или му нанесе лаку телесну повреду, казнити затвором од једне до пет година.

Изреком првостепене пресуде окривљени АА је оглашен кривим да је критичном приликом, у месту означеном у изреци пресуде, у урачунљивом стању, претњама ометао овлашћена службена лица у обављању послова одржавања јавног реда и мира, оштећене полицијске службенике ББ, ВВ и ГГ, на начин описан у изреци првостепене пресуде, при чему је оштећене ББ и ВВ у вршењу службене дужности - обављања послова одржавања јавног реда и мира ометао и

нападом, на начин описан у изреци првостепене пресуде, наневши им сваком понаособ лаку телесну повреду, такође описане у изреци пресуде, при чему је био свестан свога дела, да је исто забрањено и хтео његово извршење.

Из описа радњи извршења кривичног дела у изреци првостепене пресуде, по налажењу Врховног касационог суда, произилазе сва како субјективна тако и објективна обележја бића кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду, па се наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењују као неосновани.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче и да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП у вези члана 420. став 1. ЗКП. Наведена повреда је према наводима захтева учињена тиме што је суд у пресуди навео да су службена лица вршила послове одржавања јавног реда и мира из члана 30. став 3. тачка 5) Закона о полицији, док је у оптужници наведено обављање послова из члана 30. став 1. тачка 6) Закона о полицији, па не постоји идентитет између пресуде и оптужног акта.

Из списка предмета произилази да је оптужним актом јавној тужиоца ОЈТ у Нишу Кт 869/16 од 25.10.2016. године окривљеном АА стављено на терет извршење кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, које је извршио у време, на начин и на месту ближе описано у диспозитиву оптужног предлога, при чему су оштећени упућени да обављају послове одржавања јавног реда.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

С тим у вези, Врховни касациони суд налази да повреде објективног идентитета између оптужбе и пресуде нема ако суд пресуду заснива на чињеничном стању утврђеном на главном претресу који се креће у границама чињеничног стања описаног у оптужници под условом да се ради у основи о истом догађају, а предметно кривично дело није дело са бланкетном диспозитивом, па је прецизирање оптужног акта у смислу навођења одредаба Закона о полицији без утицаја на правну оцену из ове одлуке.

У конкретном случају, првостепени суд је идентичан чињенични опис радње извршења кривичног дела окривљеног АА, у односу на оптужни акт, унео у изреку пресуде, тако да по налажењу Врховног касационог суда није повређен идентитет између оптужбе и пресуде, нити је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, како се то неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, указује.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву захтеву указује и на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, која повреда у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости. Наведену повреду бранилац образлаже наводима који се тичу утврђивања умишљаја окривљеног у вези са правилном применом одредбе члана 64. став 2. тачка 2) односно тачке 5) Закона о полицији, полемишући са могућностима утврђивања умишљаја окривљеног, као и са оценом исказа сведока одбране и саме одбране окривљеног и обављеним медицинским вештачењима, али ови наводи захтева нису разматрани од стране Врховног касационог суда и не представљају свакако истакнуту повреду кривичног закона, већ полемисање са утврђеним одлучним чињеницама.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић